

vrede —, at hvad de fem Bankdirektører bestemme eller ikke bestemme, er paa nogle Punkter maaske nok saa vigtigt som de Love, vi lave. Derfor maa de Mænd underkaste sig offentlig Kontrol og offentlig Kritik. De Herrer kunne sige: Jamen Aktionærerne kunne jo kritisere. Men De vide jo godt, hvad Aktionærer ere for Folk. De vide jo godt, at Aktionærerne ere et skiftende Folkefærd, og at i det rette Øjeblik sidde Stemmerne paa den rette Haand. Det har sædvanligvis været Tilfældet i de Aktieselskabsgeneralforsamlinger, jeg har været med til. Jeg har altid været i Mindretal — og ligesom herinde har Mindretallet der Ret.

Vender jeg mig til Nationalbanken, vil jeg først sige, at den har ikke den Styrke i vort Erhvervsliv, som den havde for mange Aar siden. Men det selv samme er Tilfældetovre i England med Bank of England. Heller ikke denne mægtige Verdensbank har den Indflydelse, som den tidligere har haft, andre Banker ere komne op paa Siden af den. Nationalbankens gamle Politik, som repræsenteres af Direktørerne Strøm, Knudtzon og Tvermoes, har været saa forsigtig, passiv og sund, at jeg tror, man har Lov til at haabe, at denne Tradition maa fortsættes. Derfor er jeg ked af, at det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) kom med nogle ærlig talt ikke ret vel gennemtænkte Ord om Direktør Tvermoes før. Men jeg er ikke sikker paa, at Fremtiden bliver saa god som Fortiden. De Herrer maa huske paa, at Nationalbankens Aktier kunne komme i Hænderne paa Jobbere, navnlig hvis Aktiekapitalen skal udvides, og Følgen er da, at man ingen Sikkerhed har for, hvem der bliver Repræsentanter, og hvem Repræsentanterne vælge til Direktører. Med andre Ord, de af Generalforsamlingen valgte Direktører give ikke den samme Sikkerhed som de Direktører, der ere valgte af det nuværende Repræsentantskab, selv om dette er nok saa gammeldags sammensat, og hvis de af Staten valgte Direktører skulle vælges efter politiske Hensyn, hvis der ikke sættes visse faglige Betingelser, som vedkommende skal opfylde, saa ville ganske ærligt Statens Repræsentanter i Nationalbankens Direktion ikke betyde saa overmaade meget. Dertil kommer den Maade, vi have sat Afgiften paa, idet vi have sat den til en fast Afgift, hvor- dan det end gaar, og derefter sige til Aktionærerne: I have Lov til at tjene saa meget, I kunne. Det er netop en Opfordring til Banken om at være ufor-

sigtig. Man burde hellere have sat en lille fast Afgift, men saa sat en Grænse for Aktionærernes Fortjeneste. Men Nationalbanken er i alt Fald det faste Punkt her i Landet, den er den Klippe, hvorpaa vort Erhvervsliv bygger, den skal være fast og sund, og den skulle vi alle støtte. Men for at den kan være fast og sund, kræves, at de Mænd, som udnævnes til Kronens Repræsentanter i dens Direktion, forstaa, at de ikke sidde som Repræsentanter for Aktionærerne, men som Repræsentanter for en bestemt Statsinteresse, en Samfundsinteresse. At de opfylde denne Betingelse, saahviler det selvfølgelig Justitsministeren som kongelig Kommissarius at paase.

Om Handelsbanken vil noget lignende gælde som om Nationalbanken, at den i Virkeligheden har været en meget forsigtig Bank, til Tider næsten for pessimistisk.

Den tredie Bank, der nævnes, er Privatbanken, Nummer 5 blandt de københavnske Banker. Man husker, at Privatbanken en Gang var Nummer 2, og den har i Virkeligheden en saa god og stor Fortid og saadanne Udviklingsmuligheder trods alt, at man i Virkeligheden har Lov til at nære de bedste Ønsker for den. Men Banken har foreløbig haft det Uheld at komme i et skævt Forhold til Statsmagten ved Alberti-Affæren. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) kom her i Salen med en Kritik, som jeg ganske ærlig tror, at Ministeren ikke skal føre ind for Domstolene, fordi jeg ikke tror, han vilde vinde juridisk — at han moralsk vil staa daarligt i denne Sag, er jeg ikke saa sikker paa. En anden Ting er, hvad man vil bebrejde Banken i det Forhold. Det vil først og fremmest afhænge af, hvilket Mon af Almenindsigt man forlanger af en Bankdirektør, og hvorvidt man mener, at en privat Bank har andre Pligter end at sørge for sig selv. Nu mener jeg, at den har andre Pligter, idet den er Garant for Erhvervslivet, og jeg mener, at man kan bebrejde den, at den — ligesom overfor Detailhandlerbanken — laaner saa store Summer, som det til sidst bliver, til en Sparekasse uden at forstaa, at det er ikke nok, at den selv har Sikkerhed, men at det er unormalt, at en Sparekasse laaner saa mange Penge. Paa samme Maade overfor Detailhandlerbanken. Selv om den selv havde Sikkerhed — den havde nu i øvrigt ikke fuld Sikkerhed for det alt sammen, men det er nu ordnet —, saa er det ikke nok. Laanene vare til sidst oppe